

QUÆSTIO MEDICA

Cardinalitiis disputationibus manè discutienda, die Jovis vigesimo tertio mensis Martii 1713.

M. PETRO-PAULO GUIART, Doctore Medico, Præside.

An prægnanti deambulatio?

I.

FOEMINA, in cujus eleganti fabricâ partes inter se omnes cum quodam lepore consentiunt, non est naturæ monstrum, imò suis ipsa numeris omnibus perfectum & expletum animal ab illâ intenditur, quæ luculentum suæ dedit specimen industriæ, dum in eam ut sui delitias, tot veneres, & gratiarum ornamenta congessit. Hæc quanquam animæ nobilitate viro non inferior, ab eo tamen animi viribus plurimùm dissentit, & dotes possidet longè diversas, sicut quod in ipsâ concinnum, venustum, politum, & comtum apparet, id ipsum in viro effœminatum, fractum, molle & abjectum habeatur. Neque etiam partium tantummodo generationi inservientium situ & numero, sed & earumdem structurâ, frigidiorique & humidiori totius corporis temperie à mare discernitur. Hæc digna conjugis amplexibus, ejusque adjuta consortio, in se ipsâ generat, multumque confert ad opus omnium maximè naturale: unà enim cum sanguine, quem, antequam huic operi navet operam, ut superfluum & solâ copiâ excrementitium singulis mensibus excernere solet, semen quoque sufficit atque subministrat, quod non semper virili postponitur: utrumque non animatum, utrumque prolificum est, & è solis testibus decidit, ad quos longo viæ tractu per vasa sinuosa arte singulari naturæ purior sanguis amplissimis spirituum copiis comitatus appellit, ut morâ diuturniore materia seminis præparetur, præparata à testibus recipiatur innatâ proprietate, ut unicuique parti corporis insitum est, proprium & sibi conveniens alimentum recipere more stirpium, quæ cognatum humorem & sibi magis familiarem ex parente omnium tellure sugunt & dulciter prolectant.

II.

UT promittunt divitias quas non exhibent, pauperes Alchymiſtæ, dum auri ſacrâ fame luridi ac penè enecti, alibi quam in fodinâ confici atque fabricari contendunt: ſic illi parum ſui ſunt memores, & magno conatu magnas nugas dicunt, qui alium ab utero locum homini generando ſubſtitui poſſe nimium credulis perſuadent. Jaceret ſanè divina vis inſita ſemini, niſi mirabili uteri virtute ſuſcitaretur, ubi, velut in ſolâ humani diverſorii cellulâ, neceſſarii concurrunt apparatus, unique huic parti nobiliſſimæ innata virtus eſt ſemen proliciendi, in actum promovendi, ſuoque ſinu & complexu amabiliter fovendi: atque ex parentis utriuſque nexu & conſuetudine, ſeminis ab utroque emiſſi integritate, arctaque illius intra fundum naturæ feraciſſimum retentione, & retenti promotione ad officium, tantæ molis opus exurgit, & gravida evadit mulier, cujus graviditas non ex ſolo ventris tumore, aut menſtruorum ſuppreſſione, non ex oculis ſublividis, aut urinarum ſubſtantiâ colore & ſedimento, ſed ex fœtus motu, ut certo & indubitato hominis inchoati inditio, dumtaxat agnoſcitur, qui recipit & adipiſcitur in utero tanquam in verâ vitæ officina nutrimentum, accretionem, maturitatem, & ſui carceris impatiens ex illius latebris tandem emergit, ut lucem ſuaviſſimam aſpiciat.

III.

MULIEREM utero gerentem velut agmine facto pravorum affectuum ilias confeſtim invadit: modò ex depravatâ appetentiâ variorum premitur deſiderio, quæ interdum aut acida aut acerba, aut acria & ſalſa ſunt: modò expetit teſtas, carbones, veteres pannos, & alia peregrina & à naturâ prorſus abhorrentia: modò illam fatigant & affligunt animi deliquia, gravedines, capitis dolores & dentium acerbiſſimi, ſtreatus frequens, nauſea, vomitio quoque plerumque comitatur eorum maximè humorum qui in præcordiis redundaverint; flatus ſæpiſſimè permulti circum clauſtra fremunt, qui diſtendentes abdomen ſæviſſimos cruciatus inferunt, totum denique corpus, iners, plumbeum, languidum, importunâ laſſitudine fractum fatiſcit: Hæc & aliæ graviſſimæ quæ impendent procellæ, crebrò ortum repetunt ex vitioſo quodam recremento ob ſuppreſſos menſes ventriculi tunicis impacto, aut ex impuris vaporibus, nec rarò quoque contingunt prægnantis incautæ vitio, quæ & nimio langueſcit ſitu & pigritia, & omnis generis cibis indulget ac ſeſe ingurgitat, quorum pleriſque malè creditur, undè ſuæ quaſi libidini relicti humores, nec amplius edomiti à naturâ, quæ penitus incumbit conformationi & perfectioni fœtus, magnâ copiâ coacervantur, & obſtructiones pariunt, nec non expiratione prohibitâ putredinem, & ferocem in dies induentes indolem magnas ſtrages edunt ubicumque ponunt veſtigium, cunctaque intus diruunt & turbant, ex quibus febres variæ ac infinitæ penè calamitates erumpunt.

IV.

QUEMADMODUM qui nullis ſe corporis motibus exercent, & inertiæ quietique perpetuæ ſe totos addicunt, craſſitie & gravitate corporis enervati, deteriori valetudine fruuntur, ut quos occupat & obruit uberrimus

excrementorum proventus, quæ calorem nativum intercipiunt, corpus refrigerant, & morbis frigidis atque humidis materiam ſuggerunt: ſic graviſſima ſibi importat mala gravida mulier, dum à quacumque corporis exercitatione prorsùs abducitur, ſibi & fœtui non parum amicâ & ſalutari. Cauſam ſanitatis conſervatricem agnoſcit pars Medicinæ ſalubris motum & exercitationem: æquis illius legibus impunè nemo refragatur: non ſinit ergo quemquam, cujuſcumque ſit ordinis & conditionis, abſque magno ſui detrimento, ſe totum dedere quieti, languori & deſidiæ, his vitiis ipſamet natura reclamitat. Sic recens natis agitatio in cunis tenet locum exercitii, qui jam uteri latibulis concluſi, motu & calcitratu inſtituerant exercitationis cujuſdam rudimenta: pueris competunt luſus & curſus temperati, adultis & robuſtis pila palmaria, venatio, equitatio, ſenibus ut jam effœtis & imbecillis, gravidis mulieribus, convaleſcentibus & nondum è morbo recreatis, deambulatio. Iſtæ exercitationes cuique ætati & temperamento congruentes & idoneæ, ad proſperam valetudinem iter munitum ac exploratum exhibent, quarum ſcilicet virtute & beneficio gravium propulſantur ægritudinum incommoda, quibus obventilationem occaſio præciditur, necnon excrementa diſcutiuntur, ſuâ experientiâ, morâ & cunctatione perniciem aſperſura viſceribus, calorque nativus ſolutus & liber redditur vegetior, alimentorum concoctio, diſtributio, nutritioque fit fœlicior, & functionum integritas totiuſque corporis robur prodit.

V.

SUOS fœtus & maternos patitur manes, dum ad rem ſuam parùm attenta gravida parens, veterno torpet & hebeſcit ignaviâ, amplamque excrementorum ſegetem congerit, quorum colluvie & contagione ſordeſcit, & inficitur ſalutare fœtus pabulum, cujus benignitate deſtitutus, pravè nutritur, languorem vitioſamque conſtitutionem contrahit & labem, quæ, quamvis ipſa cupiat ſalus, nuſquam eluitur. Sic caducis principiis fatus, & inopis vitalis fundi, naſcitur iniquis conditionibus. Felix ille è contrario, qui toto geſtationis tempore ex puro & laudabili ſanguine materno, ut primo ſui alimento, vim ortus ſui duxerit & temperaturam in morbos nequaquam proclivem, ut non minùs bonâ conſtitutione, quam fortunarum poſſeſſione gaudeat. Fœtus ergo magnos percipiet ſanitatis fructus, neque huic & ſibi fœlicitatem exiguam accerſet gravida parens, ſi ſervatâ idoneâ victus lege, cæteriſque ad hunc ſtatum requiſitis, moderato corporis motu ſe exerceat, non quidem vectatione in curru, quæ frequentiores abortus ſciet, mulieri vacanti ad tœdium demulcendum præſcribendâ, non aliis laboribus ſeu exercitiis, pueris, adultis & robuſtioribus conceſſis, in quibus corpus nimium agitatur, verùm deambulatione cuique graviditatis tempori accommodatâ, per vias tritas, planas, à ſolis ardoribus tutas, platano cœlibe conſperſas & opacas, cujus uſu jucundo in gratiam redit cum alimentis ſalubribus, corpus univerſum non nihil incaleſcit & ventilatur, onuſtum levatur, ac ſuperfluis pleriſque vacuum evadit, facilis ſit & libera ſpiratio, omnis laſſitudinis ſenſus caſtigatur, cauſaque tot affectuum quibus graviditas oportuna eſt, quaſi ſtatione relictâ, diſſipatur & evaneſcit: quæ demùm artubus potiſſimum inferioribus, uteri ligamentis, muſ-

culis abdominis vigorem qui sufficiat ventris oneri, firmitatem & alacritatem procurat: hinc vires se proferent ante omnia labori partus sustinendo pares, qui naturalis conditiones sortitus, haud dubiè luciná etiam non opem ferente, faustum habebit eventum, & prægnans pulchrâ faciet se prole parentem.

Ergo prægnanti deambulatio.

Asserebat Parisiis CLAUDIUS-ANTONIUS RENARD, Parisinus, Baccalaureus Medicus, A. R. S. H. 1713.

PARISIIS,
Apud J. QUILLAU, Typ. Jur. Lib. Universitatis.